

A Győri Ítéltábla dr.Tóth Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek a Sárdy Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen vételár visszafizetése iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Győrött, 2011.évi január hó 31.napján P.20.656/2008/52.szám alatt hozott ítélet ellen az alperes részéről 56.sorszám alatt benyújtott fellebbezés, valamint a felperes részéről Pf.3.sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 napon belül a felperes részére megfizetni 100.000 (egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívásában írt időben és módon az államnak megfizetni 12.400 (tizenkettőezer-négyszáz) forint csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes az újabb eljárásban módosított keresetében kérte az alperest kötelezni 11 millió forint tőke és ezen összeg után 2001.november 11.napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésére.

Kereseti kérelme indokaként előadta, hogy az adásvételi szerződés keretében az alperesnek átutalt 11 millió forint vonatkozásában terjeszti elő keresetét. Elismerte, hogy használati díj illeti meg a jogelődje birtoklása tartamára az alperest, azonban e tárgyban az összecszerűsége vitatta, így álláspontja szerint a bíróságnak kell meghatároznia, hogy a használati díj levonása mellett az átadott tőkéből milyen összeg illeti meg. A kamatkövetelés kezdő időpontját az elállás közlésének napjában jelölte meg.

Az alperes beszámítási kifogását elutasítani kérte.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Egyben 4 jogcímen beszámítási kifogást terjesztett elő.

Használati díj iránti igényét 2001.május 1.napjától 2003.június 10.napjáig (26 hónap) havi 350.000 forint figyelembe vételével 9.100.000 forintban határozta meg. Hivatkozott e körben a Ptk.376.§./3/ bekezdésére és a PK.32.számú állásfoglalásra, valamint a Ptk.195.§./2/ bekezdésére és 196.§./3/ bekezdésére.

Használati díj az ingatlan birtokba lépésétől az ingatlan értékesítéséig - 2003.június 10.napjától 2004. július 7.napjáig -. E vonatkozásban hangsúlyozta, hogy a birtokba adást követően az ingatlan értékesítéséig eltelt időszakban nem tudta hasznosítani az éttermet, mivel a berendezési, felszerelési tárgyakat az alperes elszállította. 13 hónapra havi

350.000 forinttal számolva 4.550.000 forint kártérítés címén történő megfizetésére tartott igényt.

Az ingatlan kiürítése miatt 6.800.000 forint beszámítását kérte, arra hivatkozással, hogy a felperest a vendéglátóipari egységben lévő 7.000.000 forint értékű berendezési, felszerelési tárgyakból csupán 200.000 forint értékű ingóságot hagyott hátra.

Vízszolgáltatás helyreállítása címén 66.750 forint kártérítés megfizetésére tartott igényt.

Az elsőfokú bíróság az újabb eljárásban meghozott, fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 3.156.042 forint tőkét és ezen összegnek 2003.augusztus 20.napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 572.058 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az állam javára külön felhívásra 470.600 forint le nem rótt eljárási illetéket és a 217.001 forint előlegezett költséget.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az állam javára külön felhívásra 189.400 forint le nem rótt illetéket, és 87.306 forint előlegezett költséget.

Ítéletének jogi indokolása szerint a felperes keresetét részben megalapozottnak találta.

Álláspontja szerint a perbeli jogvita elbírálására a Ptk.376.§-a - a részletvétel - szabályait kell alkalmazni. A felperesi jogelőd és az alperes között 2001.április 26. napján létrejött adásvételi szerződésben 11.000.000 forint megfizetését vállalta a vevő 2001.május 31.napjáig, míg a fennmaradó 21.000.000 forint megfizetését 2001.október 1. napjáig. Mivel a vevő nem tett eleget a szerződés szerinti vételár fizetési kötelezettségének, az alperes a Ptk.300.§-a alapján jogszerűen állt el, eredménytelen felszólítását követően az ügylettől.

A vevő az elállás jogszerűségét nem vitatta, így az elállás közlésének időpontjában (2001.november 19.) a felek szerződése a Ptk.320.§./1/ bekezdése alapján alkalmazandó Ptk.319.§./3/ bekezdése alapján megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal szűnt meg és a felek viszonylatában a már teljesített szolgáltatások visszajárnak.

A Ptk.320.§./3/ bekezdése értelmében nem gyakorolhatja a szerződésen alapuló elállási jogot az a fél, aki a már megkapott szolgáltatást nem, vagy csak tetemesen csökkent értékben tudja visszaszolgáltatni. Ezen rendelkezés nem csorbitja az alperes jogait, mivel nem szerződésen alapuló, hanem jogszabályon alapuló elállási jogot gyakorolt.

Az elsőfokú bíróság szerint a felek közötti elszámolás viszonylatában nem a szerződés érvénytelensége következtében kialakult gyakorlatnak és a Pk.32.számú állásfoglalásban foglalt alkalmazásának van helye, hanem elállás esetén a Ptk.376. §-ában foglalt speciális rendelkezéseken, ezt meghaladóan az ott nem szabályozott körben pedig a Ptk.193. - 197.§-aiban foglaltak szerint alakul.

Az nem volt vitás, hogy 2001.májusában a vevő az alperes számlájára 10.670.000 forintot utalt át.

Az nem volt vitatott a felperes részéről a perben, hogy a felperesi jogelőd 2001. május 1.napján lépett az ingatlan birtokába, ugyanakkor az alperes 2003.június 10.napján. Így a felperest 25 1/3 hónap tekintetében használati díj fizetési kötelezettség terhelte. A használati díj körében az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felek szerződése egy üzemképes étteremként is funkcionáló vendéglátóipari egység átruházására vonatkozott, az átadott ingatlan megfelelt ezen követelményeknek. Ezért a

felperest a használati díj fizetési kötelezettség is az átadáskori állapotnak megfelelő állag és üzemképes vendéglátóipari egység után terheli.

Az elsőfokú bíróság az étterem funkció betöltésére alkalmas vendéglátóipari egység használati díját "A" igazságügyi szakértő aggálytalan szakvéleménye alapján határozta meg. E körben a korábban eljáró szakértők szakvéleményét nem fogadta el, figyelemmel arra, hogy ezen szakértők maguk is elismerték, nem rendelkeztek kellő kompetenciával egy működő vendéglátóipari egység tekintetében sem a forgalmi érték, sem a használati díj megállapítása terén.

Ezért 2001.május 1.napjától 2003.június 10.napjáig a szakvéleményt figyelembe véve 5.949.333 forint használati díj igény beszámítását jogosnak találta.

Az elmaradt haszonra vonatkozó alperesi beszámítási igényt alaptalannak, míg az állag sérelmére alapított igényt részben alaposnak találta.

Álláspontja szerint a kártérítés szempontjából nem a felek által meghatározott szerződéses értéknek van jelentősége, hanem annak, hogy a jogszerű elállás folytán a visszajáró szolgáltatás forgalmi értéke csökkent-e a Ptk.376.§-a szerint a használati díjban megtérülő, a rendeltetésszerű használatból járó értékcsökkenést meghaladó mértékben.

Az állagsérelem miatti forgalmi értékcsökkenés mint kár vonatkozásában is "A" igazságügyi szakértő által készített 33. és 45.sorszám alatti szakértői szakvéleményeket elfogadta.

A szakértő a rendeltetésszerű használatból járó értékcsökkenést a felperes terhére különbözetként jelentkezően 2.700.000 forintban állapította meg. Ugyanakkor a felperesi beruházások értéknövelő hatását 400.000 forintra tette, így az alperes tényleges kára 2.300.000 forint.

Az elmaradt haszonra vonatkozó alperesi beszámítási igényt alaptalannak ítélte. Álláspontja szerint az alperes az elállását követően már nem hivatkozhat arra, hogy nem kellett számolnia elszámolási kötelezettségével és szabadon rendelkezhetett a vételárral. Akkor járt volna el helyesen, ha a birtokba lépést követően a beszámítási jogát gyakorolva a rendelkezésre álló összegből a helyreállítást elvégzi, melynek szakértői véleménnyel igazolt költsége töredéke lett volna a teljesített vételárnak. Az üzlet működéséből származó elmaradt vagyoni előny megállapításához annak bizonyítására van szükség, hogy ahhoz a károsult a károkozó magatartás hiányában a bizonyossággal határos valószínűség hozzájutott volna.

Ugyanakkor "A" szakértői véleménye szerint a vendéglátóipari egység már az ügyletet megelőző időszakban is veszteségesen működött. A kihallgatott "B" és "C" tanúk vallomása alapján nem találta bizonyítottnak, hogy komoly volt a vendéglátóipari egység bérletére vonatkozó szerződéskötési szándékuk.

Az alperes számlájára utalt 10.600.000 forint visszafizetésével az alperes 2002.február 1.napján esett késedelembe, ezen időpontig a lejárt használati díj összege 1.998.000 forint. A kamatfizetési kötelezettség alapját képező különbözet 8.672.000 forint. Ezen tőkeösszeg 2003.március 1.napjáig lejárt késedelmi kamata 1.027.097 forint. Így az alperes részéről visszatérítendő összeg 2003.június 10.napján 9.699.097 forint. Ezt csökkenteni kell a 2002.február 1.napjától 2003.június 10.napjáig felmerült használati díj igénnyel, illetve az ez után számítandó törvényes késedelmi kamata.

Az alperes javára a fentiek alapján mindösszesen 6.543.555 forint számolandó el kamattal együtt és ezen összeget levonásba helyezve a 9.699.097 forintból, így a felperesnek visszajár 3.156.042 forint. Ezt még csökkenteni kell a vízszolgáltatás helyreállítási költségével, ami 66.750 forint.

Az elsőfokú bíróság a túlnyomórészt pervesztes felperest kötelezte a Pp.81.§./1/ bekezdése alapján a rendelkező részben meghatározott perköltség és le nem rótt illeték megfizetésére.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását, és a felperesi kereset elutasítását, valamint a felperes kötelezését az első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte megalapozatlanságra hivatkozással.

Fellebbezésének indokolásául előadta, hogy ténylegesen felmerült kára 6.800.000 forint, amelynek megfizetésére a Ptk.318. és 339.§-a alapján tartott igényt. Az eljárás során következetesen állította, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor úgy állapodtak meg, 25.000.000 forint az üres ingatlan vételára, 32.000.000 forint a berendezett és működőképes ingatlan vételára.

A 7.000.000 forint különbözet pedig a berendezés, felszerelés értékéből adódott, tehát ilyen összegben határozták meg az étteremben található ingók átadáskori értékét. Ugyanakkor a hátrahagyott ingók 200.000 forintot értek, tehát ezzel az összeggel kell csökkenteni a kár követelését.

Az elsőfokú bíróság azonban nem a szerződés, hanem az általa aggálytalannak tartott szakvélemény alapján határozta meg a kárigényt. Kizárólag a rendeltetésszerű használattal együtt járó forgalmi érték csökkenést vette figyelembe a beszerzett szakértői szakvélemény alapján, ami 2.700.000 forint volt. Ugyanakkor elszámolt a felperes javára 400.000 forintos értéknövelő beruházást, tehát a tényleges kár összegét csak 2.300.000 forintra tette arra hivatkozással, hogy a szerződés szerinti szolgáltatás oszthatatlan volt, a 41.sorszám alatti értékbecslés pedig a működő étterem fedezeti értékét adta meg 25.000.000 forintban.

A per kezdetén sem vitatta, hogy a szerződés oszthatatlan szolgáltatással jött létre, egy működő éttermet kellett felperesnek szolgáltatnia. Hibás tehát az a logika, amely pusztán a szolgáltatás oszthatatlansága miatt jutott arra az álláspontra, hogy nem állapodtak meg abban, a berendezés értéke 7.000.000 forint. Ilyen megállapodás valóban létrejött, amit "D" tanuvallomása is igazolt. Így a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az ott megjelölt vételár nem valós. A feltüntetett 25.000.000 forint vételár azonban a felek ügyleti akaratának megfelelt. A teljesen oszthatatlan szolgáltatás az adásvételi szerződésben rögzítetteknel tágabb, mert magába foglalja mindazon berendezés átadását is, amely az ingatlan működő étteremmé teszi.

Az okirat és a tanuvallomás megdöntésére a bíróság által hivatkozott 41.sorszámú értékbecslés nem alkalmas. Az "E" Takarékszövetkezet által megküldött értékbecslés semmit sem árulhat el a felek valós ügyleti szándékáról. Ugyanakkor nem kapott értesítést arról, hogy ezen értékbecslést a kezelő irodán megtekinthetik.

Vitatta a felperes értéknövelő beruházását is, amelyet az elsőfokú bíróság a szakvélemény alapján 400.000 forintban fogadott el. Hivatkozott e körben "F" szakvéleményére, amelyben 250.000 forintban határozta meg a felperesi beruházás értékét. Álláspontja szerint a festést nem lehet értéknövelő tételként figyelembe venni. Ezen 400.000 forintosösszagszerűséget "A" semmivel nem indokolta.

Fenntartotta azon álláspontját, a tényleges értékcsökkenés formájában jelentkező kára megállapításának legmegfelelőbb módja ha a felek megállapodásából indulnak ki, amely a berendezés értékét 7.000.000 forintban határozta meg. Vitatható azon elsőfokú bírósági álláspont, hogy a felperesnek a szakértő által megadott értékek miatt kártérítésként jóval alacsonyabb összeget kell megfizetnie, mintha maga teljesítette volna saját szerződéses vállalását.

Hangsúlyozta, az elmaradt haszon címén előterjesztett követelésének elutasítása jogszabálysértő.

A Ptk.297.§./1/ bekezdése értelmében a szándékosan okozott kárból eredő tartozás nem számítható be a jogos követelésébe, így nem lehet érvelni azzal, hogy a felperesnek járó összeg még akkor is a szándékosan okozott károk helyreállítására számolandó el, ha ez az összeg a kár észlelése időpontjában már nincs meg. Álláspontja szerint az ingatlan mégis hasznosítható volt annak ellenére, hogy "A" szakértő szerint a piaci viszonyok csak korlátozottan tették lehetővé a hasznosítást. Ugyanakkor a bíróság arra hivatkozott, hogy elmaradt haszon csak a bizonyossággal határos valószínűség esetén követelhető.

A hasznosítás körében két konkrét ajánlatot is kapott, amelyet az elsőfokú bíróság indokolatlanul nem fogadott el, a tanuvallomások mellőzésével kapcsolatos álláspontját nem indokolta meg. Erre figyelemmel elmaradt haszon címén 3.060.000 forint beszámítható.

A megtartott fellebbezési tárgyaláson kiemelten hivatkozott arra, a hatályon kívül helyező végzésben rámutatott a másodfokú bíróság arra, hogy a 7.000.000 forintos ingó érték tekintetében mely bizonyítékoknak van jelentős súlya, ennek ellenére ezt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

A felperes csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását és a peres feleket a perköltség viselésére a pernyertesség - pervesztesség aránya alapján történő kötelezését. Álláspontja szerint a perköltség összegét az ő javára megítélt és az alperes által fizetendő tőketartozás összegének alapul vételével kellett volna meghatározni.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Pp.253.§./3/ bekezdése alapján az alperes fellebbezési kérelme és a felperes csatlakozó fellebbezésének korlátai között bírálta el és az alábbiak szerint mindkettőt alaptalannak ítélte.

Az ítélet tábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az újabb eljárásban az elsőfokú bíróság eleget tett-e a Győri Ítélet tábla Pf.I.20.355/2007/5.sorszámú hatályon kívül helyező végzésében előírtaknak, és a megalapozott döntéshez szükséges eljárási adatok rendelkezésre állnak-e. Úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást teljes körűen lefolytatta és az elsőfokú eljárás adatait a Pp.206.§-ában foglalt elveknek megfelelően értékelve megalapozott tényállást állapított meg és érdemi döntése is helytálló.

Az ítéletábra a hatályon kívül helyező végzésében nem azt írta elő az elsőfokú bíróságnak, hogy az újabb eljárásban az ingókat 7.000.000 forintos értéken kell elszámolni a felek között, hanem csak rámutatott arra, hogy az elszámolásnál - melynek során eldöntendő kérdés volt, hogy az ingóságok értéke az ingatlan vételárába beletartozik-e vagy külön kell-e figyelembe venni - mely bizonyítékoknak van jelentős súlya. Ugyanis a hatályon kívül helyezés előtti eljárásban vitatott volt, hogy külön szerződést kötöttek-e a peres felek az ingóságokra vonatkozóan vagy pedig az ingatlan 32.000.000 forintos vételárában az ingók értéke benne szerepelt.

Az újabb eljárás adatai alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra az álláspontra, hogy az adásvételi szerződésben szereplő 32.000.000 forintos vételár magába foglalta a vendéglátóipari egység berendezési, felszerelési tárgyait, és ennek megfelelően oszthatatlan szolgáltatásként értékelte a szerződés tárgyát.

E körben nem releváns az alperesnek a 41.sorszámú - az "E" Takarékszövetkezet által 2001.április 10.napján kiállított - értékbecslésére történő eljárásjogi kifogása sem. Tény, hogy az irat beérkezése után az elsőfokú bíróság a Pp.192.§./5/ bekezdése szerinti értesítést mellőzte. Ezen irat kézbesítését azonban a Pp.szabályai nem írják elő. Az 51.sorszámú jegyzőkönyv tartalmából tényként állapítható meg, hogy a 41.sorszámú irat ismertetésre került (51.sorszámú jegyzőkönyv 1.oldal 3.bekezdés). Így eljárási szabálysértés nem történt.

Ezen túlmenően helyesen jutott arra az álláspontra az elsőfokú bíróság, hogy ezen irat az ingók értékelése szempontjából nem releváns, mivel az alperes az ezzel kapcsolatos beszámítási kifogását a Ptk.339.§./1/ bekezdésére alapítottnan terjesztette elő, ez esetben pedig nem a felek által meghatározott szerződéses értéknek van jelentősége, mivel az alperes nem a szerződés teljesítését kérte.

Az ítéletábra megítélése szerint az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el "A" igazságügyi szakértő aggálytalan szakvéleményét. Az ezzel kapcsolatos jogi álláspontját az elsőfokú bíróság megfelelően megindokolta. E körben figyelemmel kell lenni arra, hogy a korábban eljáró szakértők "H" és "G" önmaguk által is elismerten nem rendelkeztek kellő kompetenciával egy működő vendéglátóipari egység tekintetében sem a forgalmi érték, sem a használati díj megállapítása terén.

Ezért helyesen fogadta el "A" alap és kiegészített szakértői szakvéleményét és ez alapján megalapozottan jutott arra az álláspontra, hogy a rendeltetésszerű használattal együtt járó értékcsökkenés szerint korrigált állapothoz 2003.júniusában 32.900 forintos forgalmi érték párosítható, míg a birtokba adáskori tényleges állapot szerinti forgalmi érték 30.200.000 forint volt. Így a felperes terhére jelentkező különbözet 2.700.000 forint.

Alaptalan az alperesnek a felperes beruházásának elszámolására vonatkozó fellebbezése is.

A felperes a beruházását 1.500.000 forint értékre tette, ugyanakkor a korábban eljáró "F" által készített igazságügyi műszaki szakértő azt állapította meg, hogy az elhelyezett nyílászáró 250.000 forintra, a festés, amely karbantartás jellegű 400.000 forintra, és a hűtőkamra felújítása 200.000 forintra becsülhető műszaki értéket képvisel. "I" igazságügyi szakértő a 45.sorszámú kiegészítő szakvéleményében a felperesi beruházások értéknövelő hatását 400.000 forintban határozta meg, amely az ítéletábra megítélése szerint a korábbi szakértői szakvélemény adatait figyelembe véve helyes és megalapozott.

A szakértő az ezenösszecszerűséggel kapcsolatos álláspontját az 51.sorszámú jegyzőkönyv 3.oldal 2.bekezdésében részletesen megindokolta, és hangsúlyozta, hogy ez az összeg kizárólag az ingatlan műszaki állapotjavítására vonatkozik, e költségbe a festési költséget nem értékelte.

Helyesen jutott arra az álláspontra az elsőfokú bíróság, hogy jelen perben az elállás folytán nem az eredeti állapotot kell helyreállítani. Ugyanakkor az alperes által hivatkozott 32.számú PK.állásfoglalást a jelenleg alkalmazandó 1/2010/VI.28./PK. vélemény 1.pontja meghaladottnak tekinti és az nem alkalmazható.

Nem alapos az alperesnek az elmaradt haszon megállapítására vonatkozó fellebbezése.

Következetes a bírói gyakorlat abban, mely szerint elmaradt haszon megállapítására csak konkrét, igazolható adatok alapján kerülhet sor, e szempontból a tervezett nyereségnek nem, csupán a tényleges haszon kiesésnek van jogi relevanciája. Ahhoz, hogy az elmaradt vagyoni előny megítélhető legyen, a perben annak bizonyítása szükséges, hogy ahhoz a károsult a károkozó magatartás hiányában a bizonyossággal hatályos valószínűséggel hozzá juthatott volna (BH.1995/229, 1988/106, a Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.658/2005/3.)

Jelen perben tehát az alperesnek az igénye megalapozottságához a bizonyossággal határos valószínűséggel kellett volna bizonyítani azt, hogy a felperes felróhatósága hiányában mely időpontban vált volna kiadhatóvá a perbeli üzlethelyiség.

Az ítéltábla megítélése szerint e körben helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság a perben meghallgatott "B", valamint "C" - mint leendő bérlők - tanuk vallomását, mivel az ő tanuvallomásukból kétséget kizáró módon ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a perbeli üzlethelyiséget bérbe vették volna. E vonatkozásban az ítéltábla mindenben osztotta a megyei bíróság ítélete indokolásában foglaltakat (17.oldal utolsó bekezdés, 18.oldal 1.bekezdés).

Az ítéltábla a felperesnek a perköltség összegének megváltoztatására vonatkozó csatlakozó fellebbezését alaptalannak találta. Az ítéltábla álláspontja szerint az alperes által előterjesztett beszámítási kifogásnak nincs perköltség vonzata. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában (20-21.oldal) kellőképpen megindokolta a pernyertesség, illetve a pernyertesség arányát, valamint a felmerült perköltségeket. Helyesen döntött úgy, hogy a felperes pernyertességének aránya 28,69 %. Ezt figyelembe véve pedig megalapozottan döntött az elsőfokú eljárás költségeiről és megfelelően figyelembe vette a hatályon kívül helyezés következtében felmerült költségeket is.

Mindezen indokok alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az alperes túlnyomó részt pervesztes lett, ezért a Pp.81.§./1/ bekezdése értelmében a pervesztessége arányának megfelelően ő köteles a felperes felmerült másodfokú perköltségét megfizetni.

A felperes a csatlakozó fellebbezés vonatkozásában teljes egészében pervesztes lett, ezért az Itv.59.§./1/ bekezdése alapján ő köteles a le nem rótt csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket megfizetni.

Győr, 2012.évi január hó 12. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Maurer Ádám sk.
bíró